

15. července 2026(*)

„Přístup k dokumentům – Nařízení (ES) č. 1049/2001 – Dokumenty týkající se platů a náhrad poslanců zvolených za Českou republiku – Částečné odepření přístupu – Výjimka týkající se ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce – Článek 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 – Ochrana osobních údajů – Nezbytnost předání osobních údajů pro konkrétní účel ve veřejném zájmu – Článek 9 odst. 1 nařízení (EU) 2018/1725“

Ve věci T-529/24,

Kverulant.org o.p.s., se sídlem v Praze (Česká republika), zástupci: D. Schmied, advokát,

žalobkyně,

proti

Evropskému parlamentu, zástupci: M. Windisch, S. Toliušis a D. Askari, jako zmocněnci,

žalovanému,

TRIBUNÁL (třetí senát),

ve složení: K. Kowalik-Bańczyk, předsedkyně, I. Reine a R. da Silva Passos (zpravodaj), soudci,

za soudní kancelář: J. Čuboň, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po jednání konaném dne 29. ledna 2026,

vydává tento

Rozsudek

- Žalobou podanou na základě článku 263 SFEU se žalobkyně, Kverulant.org o.p.s., domáhá zrušení rozhodnutí Evropského parlamentu ze dne 14. srpna 2024 s referenčním číslem 2023-0337C (dále jen „napadené rozhodnutí“), přijatého na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331), v rozsahu, v němž Parlament poskytl tímto rozhodnutím pouze částečný přístup k jednomu z dokumentů spadajících do rozsahu působnosti žádosti o přístup podané žalobkyní na základě nařízení č. 1049/2001.

I. Skutečnosti předcházející sporu

- Žalobkyně je česká nezisková organizace, jejíž činnost se zaměřuje na prosazování veřejného zájmu v oblasti hospodaření s veřejnými statky a na dohled nad dodržováním zákonných,

demokratických a hospodárných principů při správě státu a územních samospráv.

- 3 Dne 8. dubna 2024 podala žalobkyně k Parlamentu žádost o přístup k dokumentům na základě nařízení č. 1049/2001 (dále jen „původní žádost“).
- 4 V původní žádosti žalobkyně požádala o přístup ke všem dokumentům týkajícím se platů a náhrad, které byly přiznány jmenovitě uvedeným českým poslancům v rámci 9. volebního období za každý rok v období od roku 2019 do roku 2023, a to zejména pokud jde zaprvé o celkové částky vyplacené jako plat, zadruhé o cestovní výdaje, zatřetí o náklady na ubytování a pobyt, začtvrté o příspěvek na všeobecné výdaje a zapáté o veškeré odměny vyplacené za účast v meziparlamentních delegacích a za výkon dalších funkcí.
- 5 Původní žádostí se žalobkyně rovněž snažila získat přístup k informacím o počtu jednání parlamentních výborů, jejichž členy byli čeští poslanci, jakož i k informacím o jejich služebních cestách a účasti na jednáních uvedených výborů. Kromě toho žalobkyně v původní žádosti požádala o přístup ke zprávám o interním a externím auditu, jakož i ke zprávám různých orgánů za období od roku 2014, které se zabývaly vyšetřováním případných nesrovnalostí ve využívání veřejných prostředků v oblasti mezd a náhrad vyplacených českým poslancům Parlamentu.
- 6 Rozhodnutím ze dne 21. června 2024 (dále jen „původní rozhodnutí“) informoval Parlament žalobkyni, že nebyl nalezen žádný dokument obsahující informace o počtu schůzí parlamentních výborů, jichž jsou čeští poslanci členy, ani informace o jejich účasti na služebních cestách a schůzích výborů. Uvedl totiž, že tyto informace jako takové nemá ani nemá možnost získat je z databáze. Parlament nicméně upřesnil, že tyto informace jsou veřejně dostupné na jeho internetových stránkách, konkrétně v sekcích týkajících se jednotlivých výborů a delegací, i v dokumentech zveřejněných na internetových stránkách eMeeting věnovaných výborům.
- 7 Mimoto Parlament identifikoval tři kategorie dokumentů spadajících do rozsahu působnosti žádosti o přístup. Jednalo se zaprvé o tři tabulky s ročními částkami vyplacenými jednotlivým českým poslancům ve formě platu, cestovních výdajů, výdajů na reprezentaci, denního příspěvku a příspěvku na všeobecné výdaje, zadruhé o tabulku s výdaji na reprezentaci české místopředsedkyně za rok 2023 a zatřetí o výroční zprávy Evropského účetního dvora.
- 8 Pokud jde o tabulky uvedené v bodě 7 výše, Parlament poskytl částečný přístup v souladu s čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001 na základě výjimky stanovené v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001, která se týká ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce, zejména podle unijních právních předpisů o ochraně osobních údajů, a sice nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 ze dne 23. října 2018 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení nařízení (ES) č. 45/2001 a rozhodnutí č. 1247/2002/ES (Úř. věst. 2018, L 295, s. 39).
- 9 Konkrétně v jedné ze tří tabulek, které podrobně uvádějí roční částky vyplacené jednotlivým dotyčným českým poslancům (dále jen „sporná tabulka“), byly částky týkající se cestovních výdajů na poslance a denního příspěvku na poslance, uvedené ve dvou samostatných sloupcích za každý rok, anonymizovány (dále jen „dotčené osobní údaje“). V plném rozsahu byly poskytnuty pouze údaje uvedené ve sloupcích s celkovou výší těchto dvou částek za každý rok. Naproti tomu přístup k tabulce s výdaji na reprezentaci české místopředsedkyně za rok 2023 byl v plném rozsahu odepřen.

10 Pokud jde o výroční zprávy Účetního dvora, Parlament informoval žalobkyni, že tyto zprávy, které obsahují oddíl o správnosti operací prováděných Parlamentem, např. příspěvků vyplacených poslancům, jsou veřejně dostupné na internetových stránkách tohoto orgánu.

11 Dne 8. července 2024 podala žalobkyně k Parlamentu potvrzující žádost o přístup podle čl. 7 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 (dále jen „potvrzující žádost“), aby Parlament přehodnotil své původní rozhodnutí, pokud jde o poskytnutí částečného přístupu ke sporné tabulce a odepření přístupu k tabulce s výdaji na reprezentaci české místopředsedkyně za rok 2023.

12 Dne 14. srpna 2024 přijal Parlament napadené rozhodnutí, které v plném rozsahu potvrdilo stanovisko vyjádřené v jeho původním rozhodnutí. Parlament s odvoláním na čl. 4 odst. 1 písm. b) a odst. 6 nařízení č. 1049/2001, jakož i na čl. 9 odst. 1 nařízení 2018/1725 poskytl částečný přístup ke sporné tabulce a zcela odepřel přístup k tabulce s výdaji na reprezentaci české místopředsedkyně za rok 2023.

II. Návrhová žádání účastníků řízení

13 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

- zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž poskytuje částečný přístup ke sporné tabulce;
- uložil Parlamentu přiměřenou náhradu nákladů řízení.

14 Parlament navrhuje, aby Tribunál:

- žalobu zamítl;
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Právní otázky

A. K předmětu žaloby

15 Na jednání žalobkyně v odpovědi na otázku Tribunálu objasnila, že z rozsahu svých návrhových žádání znějících na zrušení vylučuje odmítnutí Parlamentu poskytnout jí tabulku s výdaji na reprezentaci české místopředsedkyně za rok 2023.

16 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že předmět sporu se týká legality napadeného rozhodnutí pouze v rozsahu, v němž Parlament poskytl žalobkyni částečný přístup ke sporné tabulce.

B. K věci samé

17 Na podporu své žaloby vznáší žalobkyně dva žalobní důvody, z nichž první vychází z porušení čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 ve spojení s čl. 9 odst. 1 nařízení 2018/1725 a druhý z porušení povinnosti uvést odůvodnění stanovené v čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1049/2001 a zakotvené v článku 41 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).

18 Nejprve je třeba zkoumat druhý žalobní důvod.

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění stanovené v čl. 8 odst. 1 nařízení (ES) č. 1049/2001 a uvedené v článku 41 Listiny

- 19 Žalobkyně tvrdí, že napadenému rozhodnutí chybí odůvodnění.
- 20 Na podporu tohoto žalobního důvodu vznáší žalobkyně tři výtky.
- 21 Zaprvé žalobkyně Parlamentu vytýká, že nevysvětlil, jak by úplné zpřístupnění sporné tabulky konkrétně a skutečně porušilo ochranu soukromí a osobnosti dotyčných poslanců, nebo představovalo konkrétní a rozumně předvídatelné riziko ve vztahu k takovému zájmu. Podle žalobkyně povinnost uvést odůvodnění, kterou mají unijní orgány, nemůže být nijak vázána ani podmíněna tím, že je Parlament přesvědčen, ať už po právu či neoprávněně, že nesplnila podmínku nezbytnosti stanovenou čl. 9 odst. 1 nařízení 2018/1725.
- 22 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje žádnou konkrétní úvahu, jelikož neidentifikuje skutečné a účinné alternativy, které by mohly prokázat, že sledovaných cílů mohlo být dosaženo i méně invazivními prostředky, přičemž pouhý odkaz na internetové stránky Parlamentu a poslanců je v tomto ohledu nedostatečný.
- 23 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádné posouzení přiměřenosti předání osobních údajů, o které se jedná ve sporné tabulce, jelikož Parlament nevážil různé protichůdné zájmy, jak vyžaduje nařízení 2018/1725.
- 24 Parlament tyto argumenty zpochybňuje.
- 25 Právo na řádnou správu, zakotvené v článku 41 Listiny, zahrnuje zejména povinnost orgánů, institucí a jiných subjektů Unie odůvodňovat svá rozhodnutí. Tato povinnost má stejný rozsah jako povinnost vyplývající z čl. 296 druhého pododstavce SFEU, který stanoví, že právní akty musí obsahovat odůvodnění (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. července 2021, BG v. Parlament, T-253/19, nezveřejněný, EU:T:2021:459, bod 44 a citovaná judikatura). Je třeba rovněž připomenout, že z čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1049/2001 vyplývá, že „[d]o 15 pracovních dnů od registrace [potvrzující] žádosti orgán buď zajistí přístup k požadovanému dokumentu [...], nebo v písemné odpovědi sdělí důvody úplného nebo částečného zamítnutí žádosti“. Toto ustanovení představuje konkrétní vyjádření obecné povinnosti uvést odůvodnění zakotvené v článku 296 SFEU (rozsudek ze dne 19. listopadu 2014, Ntouvas v. ECDC, T-223/12, nezveřejněný, EU:T:2014:975, bod 19).
- 26 Podle ustálené judikatury musí být odůvodnění vyžadované čl. 296 druhým pododstavcem SFEU přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musejí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu či instituce, které akt vydaly, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a unijní soud mohl vykonat přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, jimž je akt určen, nebo jiné osoby, jichž se akt dotýká ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby byly v odůvodnění vylíčeny všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek ze dne 19. listopadu 2014, Ntouvas v. ECDC, T-223/12, nezveřejněný, EU:T:2014:975, bod 20 a citovaná judikatura).
- 27 Co se týče žádosti o přístup k dokumentům, musí dotčený orgán, jestliže takový přístup odepře, v každém konkrétním případě na základě informací, kterými disponuje, prokázat, že se na dokumenty, ke kterým je požadován přístup, skutečně vztahují výjimky vyjmenované v článku 4

nařízení č. 1049/2001 (rozsudek ze dne 22. května 2012, Internationaler Hilfsfonds v. Komise, T-300/10, EU:T:2012:247, bod 182).

- 28 V projednávané věci je třeba konstatovat, že Parlament v napadeném rozhodnutí výslovně poskytl na základě čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 částečný přístup ke sporné tabulce.
- 29 Konkrétně Parlament pod nadpisem „Ochrana soukromí a osobnosti fyzických osob“ uvedl, že některé z dokumentů identifikovaných jako dokumenty spadající do rozsahu působnosti žádosti o přístup, a sice zejména sporná tabulka, obsahují informace týkající se identifikovatelných fyzických osob, tj. dotčených poslanců, které lze identifikovat ve sloupcích týkajících se cestovních výdajů a denního příspěvku.
- 30 Parlament tak upřesnil, že dotčené informace, a to zejména částky týkající se cestovních výdajů a denního příspěvku vyplacené dotčeným českým poslancům, kteří byli jmenovitě uvedeni v původní žádosti, představují „osobní údaje“ ve smyslu čl. 3 bodu 1 nařízení 2018/1725.
- 31 Následně se Parlament odvolával na čl. 9 odst. 1 písm. b) nařízení 2018/1725, který stanoví, že osobní údaje lze předávat jiným příjemcům usazeným v Unii, než jsou orgány a subjekty Unie, pouze pokud příjemce zejména shledá, že je předání těchto údajů nezbytné pro konkrétní účel ve veřejném zájmu.
- 32 V první řadě Parlament v tomto ohledu poukázal na skutečnost, že se žalobkyně v potvrzující žádosti omezila na prohlášení, že tyto údaje potřebuje k výkonu své funkce „společenského hlídačského psa“. Parlament tedy tvrdil, že účel sledovaný žalobkyní je velmi široký a obecný a není podložen žádnými zvláštními důvody, jež by mohly odůvodnit předání dotčených osobních údajů pro konkrétní účel ve veřejném zájmu, natož přiměřenost takového předání.
- 33 Ve druhé řadě Parlament uvedl, že i kdyby bylo možné účel uváděný žalobkyní považovat za dostatečně konkrétní, nebylo by předání dotčených osobních údajů nezbytné, neboť obecný veřejný zájem na získání informací o činnosti poslanců a jejich finančních nárocích lze lépe uspokojit nahlédnutím na internetové stránky Parlamentu. V tomto ohledu Parlament tvrdil, že činnost poslanců je veřejnosti dostupná na jejich vlastních osobních stránkách umístěných na internetových stránkách Parlamentu, zatímco platy a dodatečné částky pobírané v rámci výkonu jejich mandátu jsou zveřejněny jak na internetových stránkách Parlamentu, tak v prováděcích předpisech ke statutu poslanců Parlamentu.
- 34 Parlament tedy dospěl k závěru, že nezbytnost zpřístupnění dotčených osobních údajů, uvedených ve sporné tabulce, nebyla prokázána, takže nemůže zkoumat, zda by takové zpřístupnění mohlo poškodit oprávněné zájmy subjektů údajů, ani případně zvážit různé protichůdné zájmy.
- 35 Parlament proto v souladu s unijními právními předpisy o ochraně osobních údajů odepřel přístup k dotčeným osobním údajům s odvoláním se na výjimku stanovenou v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001.
- 36 Z výše uvedeného vyplývá, že zaprvé odůvodnění napadeného rozhodnutí umožňuje žalobkyni pochopit, jaký druh informací mohl být ve sporné tabulce uveden, a že tyto informace jsou osobními údaji, takže zpřístupnění těchto údajů veřejnosti by představovalo předání osobních údajů ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. b) nařízení 2018/1725. Zadruhé se Parlament neomezil na prohlášení, že podmínky stanovené v čl. 9 odst. 1 písm. b) nařízení 2018/1725 nebyly splněny, ale

vedl důvody, proč měl za to, že první z kumulativních podmínek, jimž podléhá takové předání, jež se týká nezbytnosti předání osobních údajů pro konkrétní účel ve veřejném zájmu, nebyla splněna, což jej vedlo k tomu, že druhou z těchto podmínek nezkoumal.

37 Parlament tedy v napadeném rozhodnutí dostatečně vysvětlil důvody, proč měl za to, že nezbytnost předání dotčených údajů nebyla prokázána. V důsledku toho nebyl povinen zkoumat ostatní podmínky, jejichž splněním čl. 9 odst. 1 nařízení 2018/1725 podmiňuje předání takových údajů, takže odůvodnění, jehož nedostatek žalobkyně namítá, jak vyplývá z bodu 23 výše, nebylo v projednávané věci vyžadováno.

38 Kromě toho povinnost uvést odůvodnění představuje podstatnou formální náležitost, která musí být odlišena od otázky opodstatněnosti odůvodnění, jež spadá pod otázku materiální legality sporného aktu (rozsudky ze dne 22. března 2001, Francie v. Komise, C-17/99, EU:C:2001:178, bod 35, a ze dne 26. října 2011, Dufour v. ECB, T-436/09, EU:T:2011:634, bod 52). Pokud jde o argumenty žalobkyně, že Parlament neprokázal, jak by zpřístupnění sporné tabulky konkrétně a skutečně porušilo soukromí dotčených poslanců a zda byly k dispozici méně invazivní prostředky (viz body 21 a 22 výše), je tedy třeba konstatovat, že se týkají nikoli toho, zda Parlament splnil povinnost uvést odůvodnění, ale spíše legality napadeného rozhodnutí po meritorní stránce. Tyto argumenty mají totiž v podstatě za cíl zpochybnit uplatnění nařízení č. 1049/2001 a 2018/1725 ze strany Parlamentu, a nikoli dostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí.

39 Konečně v rozsahu, v němž žalobkyně namítá nepřípustnost argumentu Parlamentu předloženého ve fázi žalobní odpovědi, že jakékoli předání osobních údajů, které není v souladu s nařízením 2018/1725, představuje samo o sobě konkrétní a skutečné porušení ochrany soukromí subjektů údajů, z důvodu, že představuje opožděné odůvodnění, stačí konstatovat, aniž je nutné v každém případě uvedený argument zohlednit, že z přezkumu tohoto žalobního důvodu vyplývá, že napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněné.

40 Druhý žalobní důvod je tudíž třeba zamítnout jako neopodstatněný.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 ve spojení s čl. 9 odst. 1 nařízení 2018/1725

41 V rámci prvního žalobního důvodu se žalobkyně dovolává porušení čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 ve spojení s čl. 9 odst. 1 písm. b) nařízení 2018/1725.

42 Tento první žalobní důvod se v podstatě dělí na dvě části.

43 První část vychází z nesprávného uplatnění podmínky nezbytnosti předání dotčených osobních údajů, které jsou uvedeny ve sporné tabulce, pro konkrétní účel ve veřejném zájmu. Druhá část vychází z absence zvážení různých protichůdných zájmů ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. b) nařízení 2018/1725.

44 Na úvod je třeba zdůraznit, že na základě čl. 15 odst. 3 SFEU má každý občan Evropské unie a každá fyzická osoba s bydlištěm nebo právnická osoba se sídlem v členském státě právo na přístup k dokumentům orgánů Unie, aniž jsou dotčeny zásady a podmínky stanovené v souladu s postupem uvedeným v článku 294 SFEU. V souladu s bodem 1 odůvodnění nařízení č. 1049/2001 je uvedené nařízení v souladu s vůlí vyjádřenou v čl. 1 druhém pododstavci SEU, vloženém Amsterodamskou smlouvou, zahájit novou etapu v procesu vytváření stále užšího svazku mezi

národy Evropy, v němž jsou rozhodnutí přijímána co nejotevřeněji a co nejbližší občanům. Jak připomíná bod 2 odůvodnění uvedeného nařízení, právo na přístup veřejnosti k dokumentům orgánů souvisí s demokratickou povahou těchto orgánů (rozsudky ze dne 15. července 2015, Dennekamp v. Parlament, T-115/13, EU:T:2015:497, bod 35, a ze dne 8. května 2024, Izuzquiza a další v. Parlament, T-375/22, EU:T:2024:296, bod 21).

45 Kromě toho je třeba připomenout, že podle čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 orgány odepřou přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany soukromí a osobnosti jednotlivce, zejména podle právních předpisů Unie o ochraně osobních údajů.

46 Je rovněž třeba připomenout, že čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 je nedělitelným ustanovením, které vyžaduje, aby bylo případné porušení soukromí a osobnosti jednotlivce vždy zkoumáno a posuzováno v souladu s unijními právními předpisy o ochraně osobních údajů, a zejména s nařízením 2018/1725. Toto ustanovení zavádí specifický a zesílený systém ochrany osob, jejichž osobní údaje mohou být případně zpřístupňovány veřejnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. června 2010, Komise v. Bavarian Lager, C-28/08 P, EU:C:2010:378, body 59 a 60).

47 Z toho vyplývá, že pokud žádost založená na nařízení č. 1049/2001 usiluje o přístup k dokumentům obsahujícím osobní údaje, ustanovení nařízení 2018/1725 budou plně použitelná (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. června 2010, Komise v. Bavarian Lager, C-28/08 P, EU:C:2010:378, bod 63).

48 Kromě toho již bylo judikováno, že by výjimky z ochrany osobních údajů měly být vykládány restriktivně (rozsudek ze dne 25. září 2018, Psara a další v. Parlament, T-639/15 až T-666/15 a T-94/16, EU:T:2018:602, bod 68).

49 Osobní údaje tedy mohou být předmětem předání třetí osobě na základě nařízení č. 1049/2001 pouze tehdy, splňuje-li toto předání podmínky stanovené v čl. 9 odst. 1 písm. a) nebo b) nařízení 2018/1725 a představuje-li zákonné zpracování v souladu s podmínkami článku 5 téhož nařízení (rozsudky ze dne 7. září 2022, Saure v. Komise, T-448/21, nezveřejněný, EU:T:2022:525, bod 32, a ze dne 8. května 2024, Izuzquiza a další v. Parlament, T-375/22, EU:T:2024:296, bod 24).

50 Podle čl. 9 odst. 1 písm. b) nařízení 2018/1725 lze osobní údaje předávat jiným příjemcům usazeným v Unii, než jsou orgány a subjekty Unie, pouze pokud příjemce shledá, že je předání údajů nezbytné pro konkrétní účel ve veřejném zájmu a pokud správce v případě, že je důvod se domnívat, že mohou být poškozeny oprávněné zájmy subjektu údajů, shledá poté, co prokazatelně zváží různé protichůdné zájmy, že je přiměřené tyto osobní údaje pro tento konkrétní účel předat (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. května 2024, Izuzquiza a další v. Parlament, T-375/22, EU:T:2024:296, bod 25).

51 Ze samotného znění čl. 9 odst. 1 písm. b) nařízení 2018/1725 tudíž vyplývá, že toto ustanovení váže předání osobních údajů na splnění několika kumulativních podmínek (rozsudek ze dne 18. června 2025, Zver v. Komise, T-235/24, nezveřejněný, EU:T:2025:607, bod 65).

52 Žadatel o přístup musí nejprve prokázat, že je předání osobních údajů nezbytné pro konkrétní účel ve veřejném zájmu. Ke splnění této podmínky je třeba prokázat, že předání osobních údajů je nejvhodnějším opatřením z opatření, která by mohla být přijata k dosažení cíle sledovaného žadatelem, a že je tomuto cíli přiměřené, což vyžaduje, aby žadatel uvedl výslovné a legitimní

odůvodnění [viz rozsudek ze dne 19. září 2018, *Chambre de commerce et d'industrie metropolitaine Bretagne-Ouest (port de Brest) v. Komise*, T-39/17, nezveřejněný, EU:T:2018:560, bod 42 a citovaná judikatura]. Z toho vyplývá, že uplatnění podmínky týkající se prokázání nezbytnosti předání osobních údajů pro konkrétní účel ve veřejném zájmu vede k uznání existence výjimky z pravidla stanoveného v čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1049/2001, podle něhož žadatel nemusí uvádět důvody žádosti o přístup (rozsudky ze dne 6. dubna 2022, *Saure v. Komise*, T-506/21, nezveřejněný, EU:T:2022:225, bod 25, a ze dne 8. května 2024, *Izuzquiza a další v. Parlament*, T-375/22, EU:T:2024:296, bod 27).

53 Pouze v případě, že je toto prokázáno, je na dotyčném orgánu, aby ověřil, zda neexistuje žádný důvod domnívat se, že by dotyčné předání mohlo poškodit oprávněné zájmy subjektu údajů, a v takovém případě prokazatelně zvážil různé protichůdné zájmy za účelem posouzení přiměřenosti požadovaného předání osobních údajů (rozsudky ze dne 8. května 2024, *Izuzquiza a další v. Parlament*, T-375/22, EU:T:2024:296, bod 28, a ze dne 13. listopadu 2024, *Kargins v. Komise*, T-110/23, nezveřejněný, EU:T:2024:805, bod 78).

54 Právě ve světle těchto úvodních úvah je třeba zkoumat obě části prvního žalobního důvodu.

1. ***K první části, vycházející z nesprávného uplatnění podmínky nezbytnosti předání osobních údajů pro konkrétní účel ve veřejném zájmu***

55 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že Parlament v napadeném rozhodnutí nesprávně dospěl k závěru, že předání dotčených osobních údajů, obsažených ve sporné tabulce, není nezbytné pro konkrétní účel ve veřejném zájmu. Má v podstatě za to, že prostřednictvím více argumentů vysvětlila jak v původní žádosti, tak v potvrzující žádosti nezbytnost předání dotčených osobních údajů pro konkrétní účel ve veřejném zájmu v souladu s čl. 9 odst. 1 písm. b) nařízení 2018/1725.

56 Zaprvé žalobkyně poukazuje na to, že sdělená agregovaná data, a sice částečný přístup pouze ke sloupcům sporné tabulky uvádějícím celkové částky vyplacené dotyčným českým poslancům za každý rok z titulu cestovních výdajů a denního příspěvku, neumožňují přesně ověřit, jak jednotliví poslanci využívají veřejné prostředky, ani srovnat konkrétní částky vyplacené jednotlivým poslancům s jejich pracovní činností. Tento nedostatek transparentnosti podle žalobkyně zakrývá rozdíly mezi poslanci, kteří vykonávají funkci svědomitě, a těmi, kteří své povinnosti odpovědně neplní.

57 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že bez zpřístupnění konkrétních částek vztahujících se k jednotlivým poslancům nelze zjistit, zda byly prostředky vynaloženy přiměřeně a zda byli poslanci skutečně aktivní a vykonávali funkci odpovědně a efektivně.

58 Zatřetí podle žalobkyně mohou agregovaná data skrývat případy možného plýtvání nebo neefektivity, pokud například poslanec vykazuje minimální účast na jednáních nebo odvádí velmi málo práce, ale současně pobírá stejné částky jako jiní aktivní poslanci nebo i částky vyšší.

59 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že cíle uvedeného v její žádosti, tedy ověřit přiměřenost prostředků vynaložených jednotlivými poslanci, nelze dosáhnout bez přístupu ke konkrétním informacím o jednotlivých poslancích.

60 Zapáté žalobkyně připomíná, že veřejná kontrola činnosti poslanců, včetně využívání veřejných financí, je klíčová pro demokratickou odpovědnost. Podle žalobkyně má proto Parlament

odpovědnost zajistit transparentnost a umožnit občanům ověřit, zda jsou veřejné prostředky vynakládány efektivně. Zpřístupnění osobních údajů, jako jsou ty požadované, by tedy napomohlo této kontrole a zároveň posílilo důvěru občanů v unijní orgány.

61 Zašesté žalobkyně zdůrazňuje veřejnou povahu prostředků, které poslanci pobírají, takže by veřejnost měla mít právo vědět, jak jsou využívány, aby bylo zajištěno, že nejsou zneužívány a není s nimi plýtváno.

62 Parlament tyto argumenty zpochybňuje.

63 Vzhledem k tomu, že žalobkyně v projednávané věci připouští, že dokumenty, o jejichž zpřístupnění žádá, obsahují osobní údaje, je třeba posoudit, zda byla splněna podmínka prokázání nezbytnosti stanovená v čl. 9 odst. 1 písm. b) nařízení 2018/1725, jak je popsána v bodě 52 výše. V tomto ohledu je třeba nejprve ověřit, zda musí být účel, který žalobkyně uvedla jako důvod pro předání dotčených osobních údajů, považován za konkrétní účel ve veřejném zájmu, a poté, zda bylo takové předání nezbytné.

a) ***K existenci konkrétního účelu ve veřejném zájmu***

64 Na úvod je třeba upřesnit, že nezbytnost předání osobních údajů může spočívat v takovém obecném cíli, jako je právo veřejnosti na informace o chování poslanců Parlamentu při výkonu funkce, aniž je dotčena skutečnost, že pouze prokázání vhodnosti a přiměřenosti sledovaných cílů žádosti o zpřístupnění osobních údajů žalobkyní by Tribunálu umožnilo ověřit nezbytnost předání ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. b) nařízení 2018/1725 (rozsudky ze dne 25. září 2018, Psara a další v. Parlament, T-639/15 až T-666/15 a T-94/16, EU:T:2018:602, bod 92, a ze dne 8. května 2024, Izuzquiza a další v. Parlament, T-375/22, EU:T:2024:296, bod 40).

65 V projednávané věci se žalobkyně, jak potvrdila na jednání, odvolávala za účelem prokázání nezbytnosti předání dotčených údajů jak v původní žádosti, tak v potvrzující žádosti na cíl zajistit kontrolu finančních prostředků Unie, jakož i cíl informovat veřejnost a přispět tak k veřejné diskuzi, aby se čeští voliči dozvěděli o způsobu, jakým je čeští poslanci v Parlamentu zastupují, a tedy v podstatě o jejich pracovním nasazení.

66 V tomto ohledu žalobkyně s odkazem na svou roli tzv. „společenského hlídacího psa“ uvedla, že plní poslání dozoru veřejnosti, přičemž zejména zdůraznila svůj dlouhodobý závazek v oblasti zneužívání parlamentních náhrad poslanci Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky. Mimoto zdůraznila význam požadovaných informací, zejména v kontextu blížících se voleb do Evropského parlamentu.

67 Na rozdíl od toho, co tvrdí Parlament, tedy žalobkyni nic nebrání v tom, aby se za účelem předání dotčených dokumentů dovolávala takových cílů obecné povahy, jako jsou cíle uplatňované v projednávané věci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. července 2015, Dennekamp v. Parlament, T-115/13, EU:T:2015:497, bod 62).

68 Konkrétně by se podle bodu 28 odůvodnění nařízení 2018/1725 konkrétní účel ve veřejném zájmu ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. b) uvedeného nařízení mohl týkat transparentnosti orgánů a subjektů Unie (rozsudek ze dne 7. září 2022, Saure v. Komise, T-448/21, nezveřejněný, EU:T:2022:525, bod 44).

69 Účely sledované žalobkyní, které spočívají v zajištění kontroly finančních prostředků Unie na straně jedné a v informování veřejnosti a přispívání k veřejné diskuzi o způsobu, jakým ji čeští poslanci v Parlamentu zastupují, na straně druhé, je tedy nutné považovat za konkrétní účely ve veřejném zájmu ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. b) nařízení 2018/1725, jelikož každý z těchto účelů může přispět k transparentnosti činnosti Unie a následně posílit důvěru občanů v její orgány.

b) ***K nezbytnosti předání osobních údajů pro konkrétní účel ve veřejném zájmu***

70 Ve světle judikatury citované v bodě 52 výše je třeba zkoumat, zda bylo předání dotčených osobních údajů uvedených ve sporné tabulce nejvhodnějším opatřením z opatření, která by mohla být přijata k dosažení konkrétních účelů ve veřejném zájmu sledovaných žalobkyní, a sice kontroly finančních prostředků Unie a informování veřejnosti o způsobu, jakým ji čeští poslanci v Parlamentu zastupují, na straně jedné a zda bylo těmto účelům přiměřené na straně druhé.

71 Na úvod je třeba připomenout, jak správně tvrdí Parlament, že takovým cílům nelze přiznat automatickou přednost před právem na ochranu osobních údajů (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 25. září 2018, Psara a další v. Parlament, T-639/15 až T-666/15 a T-94/16, EU:T:2018:602, bod 91 a citovaná judikatura).

72 Pokud jde v první řadě o cíl týkající se kontroly finančních prostředků Unie, žalobkyně v projednávané věci neprokázala žádnou zvláštní a konkrétní souvislost mezi osobními údaji dotčených poslanců, které jsou obsaženy ve sporné tabulce, a odůvodněním týkajícím se cíle kontroly veřejných prostředků, kterého se žalobkyně dovolává. Neuvádí ani žádnou konkrétní skutečnost týkající se závažných podezření na nesrovnalosti v souvislosti s cestovními výdaji nebo denním příspěvkem, kterých by se dopustil jeden nebo více dotčených českých poslanců.

73 V tomto ohledu, i když žalobkyně v původní žádosti odkazuje na přetrvávající a opakované negativní zkušenosti v České republice týkající se platů a náhrad poslanců při výkonu veřejných funkcí v Parlamentu České republiky, nemůže tato okolnost prokázat, v čem je předání dotčených osobních údajů nezbytné k zajištění kontroly finančních prostředků Unie.

74 Konkrétně informace, které v tomto ohledu žalobkyně poskytla – a sice jednak přehled týkající se poslanců Parlamentu České republiky, který vypracovala v roce 2022, z něhož vyplývá, že v období od listopadu 2021 do začátku září 2022 se šest poslanců Parlamentu České republiky zúčastnilo pouze poloviny jednání, přičemž pobírali plat a náhrady výdajů poslance v plné výši, a jednak případ poslance Parlamentu České republiky, který v roce 2009 zneužil náhrady výdajů poslance – jsou s ohledem na cíl sledovaný žalobkyní, jenž se týká pouze českých poslanců Parlamentu, irelevantní.

75 Konečně, i když žalobkyně odkazuje na závažná podezření z „nehospodárnosti při nakládání s veřejnými prostředky“, nemůže toto tvrzení, které je formulováno nejasně a obecně a není podloženo skutkovými poznatky a indiciemi, stačit k prokázání nezbytnosti předání osobních údajů, na které se vztahuje žádost žalobkyně, členů Parlamentu.

76 Je třeba poznamenat, že žalobkyně totiž poukazuje pouze na případ poslance Parlamentu, který byl v roce 2013 nizozemským televizním reportérem nařčen z toho, že mu byl nenáležitě vyplacen denní příspěvek, přičemž toto tvrzení není nijak podloženo. Tento příklad, vedle toho, že je již staršího data, není na rozdíl například od okolností, které vedly k vydání rozsudku ze dne 8. května 2024, Izuzquiza a další v. Parlament (T-375/22, EU:T:2024:296), podložen důkazy a především ani

soudním rozhodnutím potvrzujícím takto formulovaná tvrzení. Sám o sobě tedy nemůže stačit k tomu, aby ve jménu kontroly finančních prostředků Unie odůvodnil předání dotčených osobních údajů všech dotyčných českých poslanců, v projednávané věci částek obdržených jako cestovní výdaje a denní příspěvek.

77 Je tedy nutné konstatovat, že na základě skutečností uvedených v bodech 71 až 75 výše nelze určit, v čem by předání dotčených osobních údajů bylo nejvhodnějším opatřením k dosažení cíle sledovaného žalobkyní, a sice zajistit kontrolu veřejných prostředků.

78 Mimoto je za okolností projednávané věci třeba mít za to, jak potvrdil Parlament na jednání, že vnitřní a vnější kontrolní mechanismy, které byly v Parlamentu zavedeny, včetně dohledu Účetního dvora, které se týkají finančních nároků jeho členů, představují vhodnější opatření k zajištění předmětné kontroly a z hlediska ochrany osobních údajů subjektů údajů jsou méně invazivní. Takové kontroly jsou právě zaměřeny na posouzení souladu plateb poskytovaných každému poslanci s platnou právní úpravou, a jsou tedy způsobilé splnit cíl, na který se odvolává žalobkyně, a sice zajistit kontrolu veřejných prostředků. Užitečnost takových kontrol potvrzuje v tomto ohledu ostatně skutečnost, že sama žalobkyně v bodě 31 potvrzující žádosti odkazuje na výroční zprávu Účetního dvora za rok 2020, která poukázala na nenáležité vyplacení denního příspěvku poslanci Evropského parlamentu na základě chyby v prezenční listině.

79 Je tedy třeba konstatovat, že žalobkyně v projednávané věci neprokázala nezbytnost zpřístupnění osobních údajů dotyčných poslanců k dosažení cíle kontroly finančních prostředků Unie.

80 Ve druhé řadě totéž platí, pokud jde o cíl, kterého se žalobkyně dovolává, a sice informovat veřejnost o způsobu, jakým ji poslanci v Parlamentu zastupují, a tedy v podstatě o pracovním nasazení každého poslance.

81 Zaprvé, pokud jde o údaje týkající se náhrad cestovních výdajů, které obdrželi dotčení poslanci, je třeba uvést, že v souladu s článkem 11 rozhodnutí předsednictva Evropského parlamentu 2009/C 159/01 ze dne 19. května a 9. července 2008, kterým se stanoví prováděcí opatření ke statutu poslanců Evropského parlamentu (Úř. věst. 2009, C 159, s. 1), jež je výslovně zmíněno v napadeném rozhodnutí, hradí Parlament cestovní výdaje skutečně vynaložené těmito poslanci, a to i v případě, že cestují jménem a na účet Parlamentu, zejména za účelem účasti na schůzích konaných hlavně v Bruselu (Belgie) nebo ve Štrasburku (Francie).

82 V tomto ohledu je třeba upřesnit, že z ustanovení rozhodnutí 2009/C 159/01 uvedeného v bodě 81 výše vyplývá, že poslancům jsou hrazeny pouze skutečné náklady na cestovní doklady, a to výlučně na základě žádosti podané za tímto účelem, k níž jsou přiloženy příslušné doklady a při dodržení maximálních částek stanovených platnými předpisy.

83 Žalobkyně přitom neposkytla vysvětlení, jak by konkrétní částky, které byly Parlamentem vyplaceny jako tyto náhrady, mohly prokázat míru nasazení dotyčných poslanců při výkonu parlamentních funkcí, relevanci prováděných činností a soulad těchto činností se zájmy voličů.

84 Zadruhé podle článku 24 rozhodnutí 2009/C 159/01, na které Parlament odkazuje v napadeném rozhodnutí, odpovídá denní příspěvek paušální částce přiznané za každý den, kdy jsou poslanci přítomni zejména v pracovním místě nebo v místě konání schůze, pokud je tato přítomnost řádně doložena. Uvedený příspěvek se podle článku 27 uvedeného rozhodnutí sníží o polovinu v případě,

že se poslanec ve dnech hlasování na plenárním zasedání nezúčastnil více než poloviny jmenovitých hlasování, a to i v případě, že svou přítomnost prokáže podpisem prezenční listiny.

85 Podobně jako bylo konstatováno v bodě 83 výše, žalobkyně přitom nepředložila žádné argumenty, jež by poskytly vysvětlení, jak by konkrétní částky vyplacené Parlamentem jako taková paušální částka mohly prokázat míru pracovního nasazení dotyčných poslanců.

86 Z toho vyplývá, že není prokázáno, že by pouhé předání konkrétních částek, které byly Parlamentem uhrazeny jako cestovní výdaje a denní příspěvky českým poslancům v rámci 9. volebního období, představovalo samo o sobě relevantní ukazatel pro posouzení způsobu, jakým poslanci vykonávají mandát, nebo pro hodnocení míry pracovního nasazení každého z nich pro účely informování veřejnosti. Předání takových údajů tedy nelze považovat za nejvhodnější, a tudíž nezbytné opatření k dosažení cíle sledovaného žalobkyní.

87 Nelze učinit odlišný závěr jen na základě toho, že žalobkyně by chtěla porovnat údaje, které již má k dispozici, zejména údaje týkající se účasti na hlasování v letech 2022 a 2023, s konkrétními částkami vyplacenými dotyčným poslancům během tohoto období. Takové srovnání nelze považovat za nezbytné k dosažení cíle dovolávaného žalobkyní, který spočívá v informování veřejnosti o způsobu, jakým ji čeští poslanci v Parlamentu zastupují, a tedy v podstatě o pracovním nasazení každého poslance.

88 Informace, o nichž žalobkyně prohlašuje, že je již má k dispozici, které pocházejí z veřejně dostupných zdrojů a byly výslovně uvedeny samotným Parlamentem v napadeném rozhodnutí (viz bod 33 výše), jsou v tomto ohledu podle všeho dostatečné, jelikož žalobkyni umožnily posoudit míru účasti poslanců na parlamentní činnosti.

89 Žalobkyně totiž tvrdí, že prostřednictvím internetových stránek Parlamentu a dotyčných poslanců shromáždila informace o platu a dodatečných částkách, a vysvětluje, že provedla analýzu činnosti jednotlivých poslanců. Uvádí, že u každého z nich spočítala příspěvky při rozpravách na plenárním zasedání, jmenování zpravodajem nebo stínovým zpravodajem, jakož i případy, kdy byl jednotlivý poslanec zpravodajem nebo stínovým zpravodajem stanoviska, a počet případů, kdy poslanec vznesl otázky k ústnímu či písemnému zodpovězení nebo navrhl přijetí usnesení.

90 Žalobkyně uvádí, že na základě těchto skutečností vypracovala hodnocení pracovní činnosti poslanců, které uveřejnila na svých internetových stránkách společně s vysvětlením způsobu, jak ke svým závěrům dospěla.

91 Vzhledem k tomu, že žalobkyně uvádí, že již má k dispozici informace o absenci českých poslanců při hlasování Parlamentu v letech 2022 a 2023, jakož i o pracovní činnosti uvedených poslanců, je třeba konstatovat, že nahlížení do údajů a dokumentů přístupných on-line, a tedy veřejně dostupných, představuje v každém případě vhodnější opatření k posouzení nasazení dotyčných poslanců při výkonu poslaneckého mandátu, aniž je třeba předat žalobkyni dotčené osobní údaje.

92 Sdělení částek, které dotyční čeští poslanci obdrželi jako cestovní výdaje a jako denní příspěvek, proto nelze považovat za opatření nezbytné k dosažení cíle sledovaného žalobkyní, a sice informovat veřejnost o způsobu, jakým ji poslanci v Parlamentu zastupují, a tedy v podstatě o pracovním nasazení každého poslance.

93 S ohledem na vše výše uvedené je třeba dovodit, že Parlament správně dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že žalobkyně neprokázala nezbytnost předání dotčených osobních údajů s ohledem na sledované konkrétní účely ve veřejném zájmu.

94 První část prvního žalobního důvodu tedy musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

2. *Ke druhé části, vycházející z absence zvážení různých protichůdných zájmů ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. b) nařízení 2018/1725*

95 Žalobkyně vytýká Parlamentu, že přestože měl k dispozici dostatečné informace, neověřil, zda je důvod se domnívat, že mohou být poškozeny oprávněné zájmy subjektů údajů poté, co prokazatelně zváží různé protichůdné zájmy.

96 Parlament tyto argumenty zpochybňuje.

97 V tomto ohledu je třeba připomenout, že aby Parlament mohl zvážit různé zájmy dotčených stran a ověřit, zda není důvod se domnívat, že předáním dotčených osobních údajů mohou být poškozeny oprávněné zájmy členů Parlamentu, příslušelo žalobkyni, aby předložením výslovného a legitimního odůvodnění prokázala nezbytnost tohoto předání v souladu s čl. 9 odst. 1 písm. b) nařízení 2018/1725 (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 23. listopadu 2011, Dennekamp v. Parlament, T-82/09, nezveřejněný, EU:T:2011:688, bod 43 a citovaná judikatura).

98 V bodě 93 výše přitom bylo konstatováno, že žalobkyně nesplnila povinnost prokázat nezbytnost předání dotčených osobních údajů, jež je stanovena v čl. 9 odst. 1 písm. b) nařízení 2018/1725. Parlament tedy nemusel zvážit zájmy namítané žalobkyní a zájmy dotčených členů Parlamentu ani ověřit, zda byl důvod se domnívat, že tímto předáním mohly být poškozeny oprávněné zájmy dotčených členů Parlamentu.

99 Vzhledem k tomu, že podmínky stanovené v čl. 9 odst. 1 písm. b) nařízení 2018/1725 jsou kumulativní a první z těchto podmínek, týkající se nezbytnosti předání osobních údajů pro konkrétní účel ve veřejném zájmu, není splněna, je třeba dovodit, že Parlament mohl právem odepřít zpřístupnění informací, které byly ve sporné tabulce skryty, aniž zkoumal ostatní podmínky stanovené ve zmíněném čl. 9 odst. 1 písm. b) uvedeného nařízení.

100 Druhá část prvního žalobního důvodu proto musí být rovněž zamítnuta jako neopodstatněná, takže první žalobní důvod musí být zamítnut v plném rozsahu.

101 S ohledem na výše uvedené je třeba žalobu zamítnout v plném rozsahu.

IV. K nákladům řízení

102 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

103 Vzhledem k tomu, že Parlament požadoval náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Kverulant.org o.p.s. se ukládá náhrada nákladů řízení.

Kowalik-Bańczyk

Reine

da Silva Passos

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 15. července 2026.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

V. Di Bucci

S. Papasavvas

 Jednací jazyk: čeština.